

Voodoo in de Bijlmer

Deel 6 over Aziz Dijkstra, de Puzzelman

Eerste druk © 2017 Marc Pierar

Cover: © Ptries van Dokkum

ISBN: 978-94-021-675-80

Uitgeverij bravenewbooks.nl Amsterdam
www.bravenewbooks.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voodoo in de Bijlmer

Marc Pierar

Color is only skindeep, character however goes to the bone

Prelude

Amsterdam Zuidoost, woensdag 19 januari 2039, 08.14 uur, de flat Hogevecht in de Bijlmer, een appartement op de 7de verdieping, de woonkamer. Amsterdam huivert van de kou. Het vriest dat het kraakt in Amsterdam. Gelukkig staat er weinig wind. De sneeuw die een paar dagen geleden is gevallen, is keihard geworden en verraderlijk glad geworden. Op een wand-scherm afgestemd op AmsterdamTube, het geluid zachtjes, is het nieuws te zien. Een nieuwslezeres vertelt over vier zwarte meisjes van zeven uit de Bijlmer die al enige tijd vermist worden. Een zwarte vrouw van rond de dertig staat haar dochttertje van zeven aan te kleden. Ze heeft het meisje net een dikke jas aangedaan en trekt nu de rits van de jas dicht.

“Zo, die is dicht. Met zo'n lekkere dikke jas krijg je het niet koud. Je jas wel goed dicht houden, Jamilla, want ik wil niet dat je ziek wordt. En dat wil jij ook niet, hè?”

Jamilla schudt haar hoofdje: “Nee, mama.”

“En nu nog deze muts op je mooie hoofdje”, zegt de vrouw.

Ze pakt een grote wollen roze muts die op de tafel ligt en trekt die over het hoofdje van Jamilla. De vrouw stopt de grote bos kroeshaar van Jamilla onder de muts. Dan helpt ze Jamilla twee dikke handschoentjes aan te trekken. Ze pakt een rugzakje dat aan een stoel hangt, stopt het fruit en een lunchbox met boterhammetjes die op de tafel liggen in het rugzakje, en helpt Jamilla het rugzakje aan te doen.

De vrouw kijkt Jamilla even aan, kust haar op het voorhoofd en zegt: “Nou, jij bent lekker ingepakt. Vanmiddag aan juf Chandra vragen of ze je helpt de jas en muts terug aan te doen, hè, en de handschoenen. Niet vergeten, hoor.”

Opnieuw schudt Jamilla haar hoofdje: “Nee, mama.”

De vrouw glimlacht: “Jij bent mijn grote schat, dat weet je, hè?”

Jamilla knikt met een grote glimlach op haar gezichtje.

“Nou, ga nu maar snel naar Tobia en Dunde. En samen recht naar school lopen, hè, en samen ook weer meteen recht naar huis komen. Want wat heeft mama je gezegd?”

“Niet met vreemde meneren en vreemde mevrouwen meegaan.”

De vrouw knuffelt Jamilla even en loopt dan samen met haar naar de voordeur. De vrouw laat Jamilla buiten en kijkt die na terwijl die de galerij afloopt naar de galerijdeur. Jamilla kijkt even om en zwaait, de vrouw zwaait terug, duwt dan de galerijdeur open en loopt de lifthal in. De vrouw gaat terug naar binnen.

In de lifthal duwt Jamilla de deur van de trappenhal naast de lifthal open en

loopt via de trap naar een verdieping lager, gaat daar de lifthal in en belt aan bij de bellenkast van de galerij. Omdat de bellenkast nogal hoog zit, moet Jamilla even op haar teentjes gaan staan. Een paar seconden later gaat er op de galerij twee deuren verder een deur open en twee zwarte meisjes van zeven, een tweeling, gekleed in een dikke jas met capuchon en met een rugzakje, komen naar buiten en hollen naar de galerijdeur, naar Jamilla. Druk pratend en lachend lopen de drie meisjes de trappen af naar beneden, hun klaterende stemmetjes kaatsend tegen de wanden van de trappenhal. Drie zwarte meisjes van zeven op weg naar school, onwetend nog van de gruwel die hen te wachten staat.

En evenzo is Amsterdam nog onwetend. Doch morgenavond is Amsterdam niet langer onwetend, zal zij eerst huiverend van afschuw oog in oog met deze ijzingwekkende gruwel staan en daarna van woede op haar grondvesten schudden. Om dan overmorgen, door een dramatische wending die live te volgen is op AmsterdamTube, in shock te raken ...

Aziz denkt vrij te hebben

Amsterdam, woensdag 19 januari 2039, 08.45 uur, de Sumatrakade op het Java-eiland, de slaapkamer van het appartement van Aziz Dijkstra, medior rechercheur van de afdeling Moordzaken van de Amsterdamse politie maar bij het groter publiek beter bekend als de Puzzelman. In een tweepersoons bed ligt een jonge man op zijn linkerzijde te slapen, zijn lange blonde haren in een warboel. Afgaande op zijn gemompel ligt hij te dromen. Een computerstem laat zich horen.

“Aziz?”, zegt Alice, “Het is 08.45 uur. Tijd om op te staan.”

Aziz schrikt wakker: “Huh, watte?”

Slaperig opent Aziz zijn ogen, heeft even moeite zich te oriënteren. Hij gaat rechtop zitten, wrijft even in zijn ogen en stapt dan uit het bed. Hij kijkt naar buiten, naar het IJ en ziet aan het golvende water dat het slechts lichtjes waait.

“Alice? Hoe koud is het buiten?”

“Min tien.”

Brrr, denkt Aziz, da's koud, ben ik effe blij dat ik niet naar buiten hoef.

“Alice? Weersverwachting?”

“De hele dag bewolkt. Overdag weinig wind. Na 16.00 uur stevige wind. Na 21.00 uur sneeuwval.”

Ah, sneeuw, lekker, denkt Aziz, heel Amsterdam onder een dikke witte deken.

Hij loopt naar de badkamer en neemt een hete douche. Een klein kwartier later komt hij in zijn woonkamer met open keuken en zegt: “Alice? Wandscherm aan. AmsterdamTube. Geluid zacht.”

“Gedaan”, zegt Alice.

Tegen de wand tegenover een tafel springt een wandscherm aan, het geluid zacht maar toch voldoende hoorbaar. Ondertussen is Aziz naar de keuken gelopen, pakt wat brood, beleg en melk, maakt een paar boterhammen klaar en zet ook koffie. Met een bord met daarop de boterhammen in de ene hand en een glas melk in de andere hand loopt hij terug naar de woonkamer, gaat aan de tafel zitten en begint te eten. Hij kijkt naar het wandscherm. Daarop is het nieuws te zien.

Ook vandaag wordt het lokale nieuws voor een groot deel in beslag genomen door de vermissing van vier zevenjarige zwarte meisjes in de Bijlmer. Het eerste meisje is nu al zo'n twee weken vermist en de Amsterdamse politie heeft nog geen enkele vooruitgang geboekt. Het gemor in de Bijlmer neemt dan ook steeds meer toe. Politici uit de Bijlmer verwijten de politie en vooral

het stadsbestuur dat deze te weinig doen, dat de Bijlmer en haar bewoners niet de aandacht krijgen die zij verdienen. En dat hier raciale motieven in het spel zijn. Op het scherm zijn bewoners te zien die worden geïnterviewd en die zijn behoorlijk geagiteerd, maken zelfs dreigende gebaren naar de verslaggever en cameraman, verwijten hen sensatiezucht. Aziz schudt gelaten zijn hoofd.

Het volgende onderwerp is een ripdeal gisteravond op IJburg waarbij drie doden zijn gevallen waaronder een buurman die er helemaal niets mee te maken had. Er schijnt grof geweld te zijn gebruikt. Van de daders ontbreekt vooralsnog ieder spoor.

Dan begint de nieuwslezer over de verkiezingen in oktober, meer bepaald over het partijcongres van Amsterdam Vrije Stad in maart. Politieke commentatoren vragen zich al een tijdje af wie dat congres als opvolger van Samuel Goldberg naar voren gaat schuiven omdat die zich niet voor een vierde keer kandidaat mag stellen voor de post van burgemeester. Er wordt gefluisterd dat de wethouder Financiën Ochtendwolk Goldberg zich kandidaat gaat stellen, iets wat door veel commentatoren als lariekoek wordt gezien. Niet zozeer vanwege haar leeftijd maar vooral omdat Ochtendwolk Goldberg een verslaggever een wel heel erg duidelijk en niet mis te verstaan antwoord heeft gegeven toen hij haar vroeg naar haar mogelijke kandidatuur: "Alleen een idioot stelt mij zo'n vraag." Wel is iedere commentator het er over eens dat Amsterdam Vrije Stad met relatief gemak weer de grootste partij zal worden en een meerderheid van de raadszetels zal bemachtigen. Het beleid van Samuel Goldberg en zijn partij is te succesvol, dat moeten zelfs zijn politieke tegenstanders erkennen. Maar zou Amsterdam Vrije Stad dat beleid ook kunnen voortzetten met een burgemeester van een andere partij? En zo nee: wat gaat dat dan betekenen voor de bedrijven in het Science Park en rondom de VU? Of voor de Amsterdamse politie? Met name dat laatste is een onderwerp van speculatie want Samuel Goldberg en Amsterdam Vrije Stad zijn de politie altijd zeer ruimhartig tegemoet getreden. Zoals Samuel Goldberg het altijd zegt: Amsterdam moet de beste stad ter wereld worden en daarvoor hebben wij het beste politiekorps ter wereld nodig. Andere partijen klagen echter al jaren steen en been dat er te veel financiële middelen naar de politie gaan, middelen die beter naar de armen kunnen gaan.

Nu komen er een paar nationale onderwerpen voorbij. Koningin Amalia heeft gisteren een bezoek gebracht aan de kinderafdeling van het medisch centrum van de Rijksuniversiteit van Utrecht. Die afdeling heeft een revolutionaire methode ontwikkelt om met nanotechnologie kanker bij kinderen te genezen. Aziz moet even glimlachen wanneer hij de koningin ziet. In Rotter-

dam is gisteren de containerterminal stilgevallen wegens een storing in het AI-systeem dat de overslag bestuurt. Beelden laten een enorme chaos en puinhoop zien. Kranen die willekeurig containers oppakken en die kriskras neerzetten, soms zelfs in het water laten vallen, containerwagens die welhaast dronkenmanritten uitvoeren met hun lading. De financiële schade lijkt enorm te zijn. In Friesland worden de geluiden steeds sterker dat er dit jaar mogelijk weer een Elfstedentocht gehouden kan worden.

Dan komen een paar internationale onderwerpen aan bod. Zoals gebruikelijk maakt Rusland weer stampij in de VN richting de VS. De twee jaar geleden aan de macht gekomen president Yurasayev is gisteren in New York geweest en heeft tijdens zijn toespraak bij de VN staan fulmineren tegen de VS. China en Australië zijn voorzichtige besprekingen begonnen over het aangaan van handelsbetrekkingen. In Iran zijn weer relletjes uitgebroken en lijken steeds erger te worden. Er broeit iets in Iran, de bevolking lijkt in opstand te komen tegen het autoritaire theocratische bestuur. De regering heeft de relletjes keihard neergeslagen. De oorlog tussen Zimbabwe en Zuid-Afrika lijkt te escaleren en de VN probeert steeds wanhopiger de partijen aan tafel te krijgen om erger te voorkomen. Beide partijen maken zich schuldig aan buitensporig geweld jegens elkanders bevolking. Ook in Angola en Zambia is wapengekletter te horen. De regeringen van beide landen hebben troepen naar de grens gestuurd. Het lijkt een kwestie van dagen of ook daar breekt een oorlog uit.

Aziz heeft genoeg van alle misère: “Alice? Wandscherm uit.”

“Gedaan.”

“Alice? SoundTube aan, kanaal Groove Techno.”

“Gedaan.”

In het appartement is nu lome, ietwat jazzy-achtige hedendaagse technomuziek te horen.

Hij brengt zijn bord en glas terug naar de keuken en leegt daarna de vaatwasser. Terwijl hij daarmee bezig is, krijgt hij een contactverzoek van Tilde, zijn vriendin. Hij accepteert het.

In zijn smartGlass zicht ziet Aziz een glimlachende knappe blondine met heldere blauwe ogen, 27 jaar oud, als vrijwilligster werkend bij de voedselbank in de Rivierenbuurt. Drie maanden geleden kwamen zij elkaar tegen in een kroeg, raakten aan de praat en konden het goed met elkaar vinden. Nu ja, hij vond haar een mooie en ook verschrikkelijk lieve meid, had ook een prachtige glimlach, alsof opeens de zon begint te schijnen, zo zei hij haar eens. En zij? Afgezien van het feit dat ze hem een heel mooi en aardig ventje vond, zo omschreef ze hem lachend eens aan hem, was ze ook mateloos geïnteresseerd in de Puzzelman. Hoe deed hij dat toch, zo snel zaken oplos-

sen? En ze had natuurlijk ook nog nooit een relatie gehad met een agent, een rechercheur nota bene, ook dat vond ze reuze interessant.

“Hoi, Tilde.”

“Hoi, Aziz. Ik ga dadelijk eten kopen voor vanavond. Ik wil kip in kersenbier klaarmaken. Lekker, hè? Hoe laat denk je dat je hier bent?”

“Ik denk uiterlijk 19.00 uur. Ik moet mijn appartement eerst opruimen. En om 16.30 uur heb ik een afspraak bij de kapper. Als ik daar klaar ben, doe ik ook nog even wat boodschappen. En ze komen mijn stofzuiger bot terugbrengen in de loop van de ochtend.”

“Blijf je vannacht bij mij slapen?”

Aziz knikt: “Ik heb morgen ook vrij dus ik heb alle tijd.”

Ze kijkt hem ondeugend aan: “Heerlijk. Gaan we vanavond en vooral morgen heel veel seksen. Ik kan niet wachten, lekker ventje van me.”

Aziz schiet in de lach: “Deugniet!”

Tilde glimlacht: “Lekker toch? En jij bent niet veel beter, hoor ... Oké, ik zie je straks.” En ze verbreekt de verbinding.

Aziz ziet een bericht binnenkomen dat zijn stofzuiger bot over precies een half uur wordt afgeleverd. Hij gaat verder met het leeghalen van de vaatwasser. Exact een half uur later gaat de bel: een bezorger bot staat beneden bij de voordeur met zijn stofzuiger bot. Hij laat de bezorger bot binnen en loopt alvast naar de voordeur van zijn appartement. Niet veel later stapt de bot uit de lift. Aziz tekent voor ontvangst door zijn eID tegen een scanner te houden, neemt de bot in ontvangst, sluit de deur en gaat weer naar binnen. Hij zet de stofzuiger bot aan, een rond ding van zo'n tien centimeter hoog en een diameter van dertig centimeter, en zet ook alle deuren in zijn appartement open. De bot begint meteen rond te rijden. Hij gaat even zitten aan de tafel en drinkt een kop koffie en rookt ook een pretsigaret.

De rest van de morgen is hij bezig met het opruimen van zijn appartement. Ook verschoont hij de lakens van zijn bed, stopt de vuile lakens met andere witte was in zijn wasmachine en zet de wasmachine aan. Daarna doet hij nog een bonte was. En hij stelt een boodschappenlijstje op en plaatst dat in zijn smartGlass. Ondertussen gaat de stofzuigerrobot door het gehele appartement.

De middag besteed hij aan zijn AI-projecten bij de Amsterdamse politie want hij heeft nogal een achterstand weg te werken. Hij leest voortgangsrapportages van externe partijen, daarbij regelmatig zijn hoofd schuddend want voor de zoveelste keer moet hij vaststellen dat een aantal van hen, een groot aantal zelfs, niets van de materie lijkt te begrijpen. Hij werkt ook verschillende projectvoorstellen uit inclusief budgetten, resources en planning. En hij werkt een paar architecturaalalternatieven en organisatie modellen verder

uit. Tot slot stelt hij zijn maandelijks stand-van-zaken memo op en verstuurt dat naar het projectbestuur: commissaris Dennis van Santen, hoofdcommissaris Helena Pantopoulos, wethouder Financiën Ochtendwolk Goldberg en burgemeester Samuel Goldberg. Het is dan al 16.00 uur geweest. Tijd om naar de kapper te gaan dus bestelt hij een auto. Hij sluit zijn computer, loopt naar de gang en doet daar een jas aan, en gaat naar beneden. Daar staat een auto al op hem te wachten.

Amsterdam, woensdag 19 januari 2039, 16.31 uur, winkelcentrum Brazilië aan de Oostelijke Handelskade. Buiten is een guur windje opgestoken en mensen, niet alleen winkelend publiek maar ook voorbijgangers, hebben beschutting gezocht in de centrale hal van het winkelcentrum, voornamelijk bij de drankenbar naast de ingang en genieten daar van een sapje, fris, koffie of thee. In de hal zijn een stel kinderen aan het keten en twee bewaker bots van het winkelcentrum manen hen met strenge blik en ook strenge stem tot kalmte. Met succes want vandaag de dag weten ook kinderen dat je niet met bewaker bots moet spotten. In kapperszaak Cool Cut hangt aan de wand een wandscherm afgestemd op AmsterdamTube, het geluid heel zachtjes, nauwelijks hoorbaar. Er is een repo te zien over vier zwarte meisjes van zeven uit de Bijlmer die al een tijdje vermist zijn. Er zijn beelden te zien van bewoners en politici die woedend reageren voor de camera, dat de politie en het stadsbestuur te weinig doen omdat het toch maar zwarte meisjes zijn. Drie kapper bots en een kapper zijn druk bezig met het haar van hun klanten. Een jonge man met lange blonde haren, een lichte baard en snor zit samen met een andere klant te wachten op zijn beurt. Een kapster wenkt de jonge man naar een kappersstoel. Hij staat op, loopt naar de stoel, zet zijn smartGlass af en gaat zitten. De kapster drapeert een kapperslaken om de jonge man en begint tegen hem te praten.

“De gebruikelijke behandeling?”, vraagt de kapster aan Aziz.

Aziz knikt: “Ja, alles gewoon een beetje bijknippen, Marjolein. Maar niet te veel, hè, zeker niet mijn haren.”

Marjolein glimlacht: “Ik zou niet durven, Aziz”, en begint de lange haren van Aziz bij te knippen.

“Toch opmerkelijk dat iemand die zoveel met bots en AI in de weer is als jij niet door een kapper bot geknipt wil worden”, zegt Marjolein.

Aziz grinnikt: “Sommige dingen kunnen die bots en AI toch nog niet zo goed als mensen. Haar knippen bijvoorbeeld. Of koken. Vind ik dan ... Daar komt vaak toch een bepaalde subtiliteit bij kijken die die dingen niet aankunnen. Ikzelf merk het bijvoorbeeld meteen wanneer eten klaargemaakt is door

een bot of door een kok. Nou ja, door een goede kok dan ... En jij weet ondertussen precies wat ik wil met mijn haren. Ik heb geen zin om dat elke keer te moeten uitleggen aan een bot. Of aan een echte kapper of kapster.”

“Ik heb op het nieuws gehoord dat er dit jaar misschien weer een Elfstedentocht gaat komen. Dat moet jou als Fries wel aanspreken, niet dan?”

“Nou, dat zeg ik je. Hopelijk kan ik dan vrij nemen. Dan ga ik naar mijn oom en tante in Sneek. Die wonen aan het water, precies op de plek waar die schaatsers voorbij komen.”

“Moet jij niet mee doen?”

Aziz grinnikt: “Daar heb ik toch echt niet de conditie voor. En ik ben geen lid en alleen leden mogen meedoen. Mijn oom is wel lid maar dat is meer voor de vorm, denk ik, want die doet ook niet mee. Is meer uit een soort van Friese trots, denk ik, deel uitmaken van een traditie. Zoiets. Daarbij, ik ben maar een halve Fries, ik heb dat niet zo. Of kaatsen. Daar is mijn oom, en mijn vader ook, helemaal maf van maar ik vind er niet zoveel aan. Ik hou meer van voetbal. Om naar te kijken dan. En naar al dat volk dat afkomt op die Elfstedentocht, dat heel Friesland een dag helemaal op z'n kop staat. Hangt er de hele dag een heel gezellig sfeertje daar.”

“En je werk? Nog bezig met rare zaakjes? ... *Puzzelman!*”, zegt Marjolein grinnikend. Aziz kan er wel om lachen.

“Ik mag daar alleen maar dingen over zeggen die officieel gepubliceerd zijn. Maar vaak wordt niet alles bekend gemaakt. Niet alleen vanwege privacy, hoor, ook omdat het soms een kijkje in onze keuken geeft, die van de politie. En dat hoeft de tegenpartij niet te weten, hè?”

“Je bedoelt criminelen?”

Aziz knikt.

“Die vermiste meisjes in de Bijlmer? Is dat geen zaakje voor jou? De emoties in de Bijlmer lopen behoorlijk hoog op. Wat ik van AmsterdamTube heb begrepen, zit er geen schot in de zaak.”

“Je moet niet alles geloven wat AmsterdamTube loopt te vertellen, die kletsen vaak gewoon uit hun nek. En geloof me: *ik* kan het weten. Maar ik ben daar niet bij betrokken dus ik weet er niks van. En mocht ik er wel bij betrokken zijn, dan mag ik je niks vertellen. Als agent heb ik een zwijgplicht en de repercussies bij het overtreden daarvan zijn behoorlijk stevig. Daar zijn agenten al eens voor op staande voet ontslagen.”

Marjolein is klaar met Aziz' haren. Ze pakt een tondeuse en begint de baard en snor van Aziz lichtjes bij te werken.

“Ik vind het wel heel erg voor de ouders van die meisjes. Ik zou gek van verdriet worden als mijn dochttertje of zoontje vermist zouden zijn.”

Aziz knikt: “Ja ... En moet je je voorstellen dat je als agent zo'n meisje

terugvindt, dood, wat op zich al hartstikke heftig is, en je moet dat dan aan die ouders gaan vertellen. Wat je dan als agent voor je kiezen krijgt aan emoties? ... Meid, geloof me, daar wil jij echt niet bij zijn, hoor, dat is zo verschrikkelijk heftig. Iedere agent haat dat deel van ons werk.”

Marjolein pakt een spiegel en laat het resultaat zien aan Aziz. Hij knikt goedkeurend.

“Jij bent één van mijn makkelijkste klanten”, zegt ze, “Hier een beetje knippen, daar een beetje knippen, en klaar.”

Marjolein veegt met een borstel langs zijn nek en keel en haalt dan het laken weg.

“Klaar is Kees.” Ze grinnikt en zegt: “Nou ja, klaar is Aziz.”

Ze lopen samen naar de kassa en Aziz betaalt daar met zijn eCard.

“Nou, Puzzelman, zie je er weer goed uit op AmsterdamTube.” Aziz kan er wel om lachen.

Aziz schudt de hand van Marjolein, zegt: “Tot de volgende keer. Dat zal dan over een maand of twee zijn. Ik neem nog wel contact op voor een afspraak. Oké?” Marjolein knikt.

Aziz loopt de kapperszaak uit, de hal van het winkelcentrum in. Hij zet zijn smartGlass weer op. Hij ziet dat hij een contactverzoek heeft gehad van Leif Odinson, een IJslander, het hoofd van de IT-afdeling van de Amsterdamse politie en in die hoedanigheid een belangrijk persoon in Aziz' AI-projecten, iemand die hij vaak gebruikt als technisch klankbord. Maar bovenal iemand met wie hij heel goed door een deur kan en vaak uitgaat om wat te eten en drinken en pretsigaretjes te roken.

Aziz neemt contact op met Leif. Die reageert na een paar seconden.

“Hé, Leif, ouwe viking van me. Je had me gecontacteerd?”

“Ha, Friese reus. Ja, dat klopt. Sigrun is een weekje naar IJsland, naar haar ouders. Dus ik zit hier helemaal alleen. En ik vind het weer eens tijd om wat te gaan drinken. Ben ik wel aan toe. Wat jij?”

Aziz knikt grinnikend: “Goed idee. Komende vrijdag kan ik wel. Gaat Reza ook weer mee?”

Leif trekt een dat-weet-ik-nog-zo-net-niet gezicht: “Reza zit een beetje in een dip over wat er in Iran aan de gang is. Hij trekt het zich nogal aan, loopt ook de hele dag te mopperen. Snap ik ook wel. Ik zei nog tegen hem om met ons mee te gaan, kon hij dat gedoe daar even vergeten. Maar gezien zijn reactie denk ik niet dat hij deze keer meegaat.”

“O, da's jammer. Reza kan altijd zo lekker ouwehoeren over Amsterdam, wat hij er van vindt, zeker na een paar Belgische biertjes en een paar pretsigaretten ... Nou, dan maar met z'n tweeën. Ook leuk. Ik kom na afloop van mijn werk wel naar jouw kantoor toe, oké?”

“Is goed, Friese reus. Eerst Kadinsky, dan lekker eten, en dan het Elfde Gebod? Aziz, jongen, ik heb er weer helemaal zin in.”

“Ik ook, Leif ... Nou, ouwe viking van me, hou je haaks. Wij spreken elkaar nog.” En Aziz verbreekt de verbinding.

Terwijl Aziz met Leif stond te praten, is er een groepje van druk pratende kinderen voorbij komen lopen, ongeveer tien jaar oud. Blijkbaar herkennen ze hem want ze vallen stil en staan hem met open mond aan te kijken. Aziz kan er wel om lachen.

“Wat is er, stelletje apenkoppen?”, zegt Aziz.

De kinderen beginnen te proesten van het lachen.

“Bent u de Puzzelman, meneer?”, vraagt een jongen.

“Van top tot teen, apenkop, de enige echte”, zegt Aziz lachend, “Hoezo? Was je iets van plan dan? Pas dan maar op want ik ga je *pakken*”, en hij maakt een beweging met zijn handen alsof hij de jongen wil pakken. De kinderen hebben er dikke pret om, gieren van het lachen.

“Meneer Puzzelman?”, zegt een licht gekleurd meisje met een bedeesde blik, “Ik wil later een puzzelvrouw worden. Kan dat ook?”

Aziz glimlacht: “Maar natuurlijk, joh. Wat ik kan, kun jij ook. Goed je best doen op school, je haar laten groeien en vooral lekker eigenwijs blijven, dan gaat dat allemaal best wel lukken ... En ik kan het weten, niet?”

Het meisje knikt met een grote glimlach.

“En als je dan bij de Amsterdamse politie komt werken, dan gaan jij en ik samen rare zakies oplossen. Nou, meid, dan kunnen die boeven het hier wel schudden. Wat jij?”

Opnieuw knikt het meisje, nu met een nog grotere glimlach. De andere kinderen hebben dikke pret om Aziz, om zijn antwoorden, staan allemaal te proesten van het lachen.

“Nou, ik moet weer verder want ik moet even boodschappen gaan doen in die supermarkt hier”, zegt Aziz, “Ook de Puzzelman moet eten, hè? Tot ziens, apenkoppen”, en hij loopt grinnikend van ze weg.

De kinderen moeten er erg om lachen, zwaaien hem na en zeggen: “Dag, meneer Puzzelman.”

Een aantal volwassen heeft het tafereel gezien en staat te glimlachen. Ze stoten elkaar aan: kijk nou, dat is de Puzzelman daar bij die kinderen, toch leuk hoe hij met ze omgaat, dat zie je nou eens nooit op een Tube.

In de supermarkt pakt Aziz een winkelwagentje en gaat naar binnen. Hij verbindt zijn smartGlass met het AI-systeem van de supermarkt en geeft het lijstje met boodschappen door. Nu ziet hij in zijn zicht alle door hem aan te schaffen boodschappen omgeven met een groene cirkel in de rekken en schappen. Wanneer hij de boodschappen in zijn wagentje doet, ziet hij in

zijn smartGlass zicht de lijst met boodschappen veranderen, komt er een bedrag achter de aangeschafte waar te staan en een voorlopige totaalsom onderaan het lijstje. Aan het einde van zijn ronde door de supermarkt loopt hij naar een kleine sluis waar hij zijn winkelwagentje in duwt. Aan de andere kant van de sluis pakken twee bots het winkelwagentje over en beginnen razendsnel alles efficiënt in te pakken in twee tassen. Ondertussen betaalt hij door zijn eCard voor een scanner te houden. Hij bestelt alvast een auto. Hij loopt door de sluis en de twee bots overhandigen hem de twee tassen en zeggen: “Nog een prettige dag.” Hij loopt de supermarkt uit en gaat naar de ingang van het winkelcentrum en wacht daar op zijn auto.

Amsterdam Zuidoost, woensdag 19 januari 2039, 17.03 uur, wijkbureau Flierbosdreef in de Bijlmer. Buiten is het bitter koud. Niet alleen vriest het maar er is een uur geleden ook een gemeen gure wind opgestoken. Het voelt aan alsof het zo'n 15 graden onder nul is, zo niet lager. Binnen staat een jonge zwarte vrouw, eind twintig begin dertig, te schreeuwen en te huilen bij de ontvangstbalie, de dienstdoende wijkagente probeert haar te kalmeren. Drie wijkagenten komen op het kabaal af.

“Jamilla is niet thuis gekomen van school!”, huilt de vrouw, “Ze komt altijd meteen naar huis, ze weet dat ik dat wil.”

“Heeft u al contact opgenomen met de school?”, vraagt de wijkagente.

De vrouw knikt huilend: “Ja. Ze zeiden dat Jamilla samen met Tobia en Dunde naar huis is gegaan. Maar die zijn ook niet thuis gekomen. Dat vertelde hun tante me. Ik ben zo bang dat er iets met haar is gebeurd!” En opnieuw begint de vrouw hartverscheurend te huilen.

“Waar woont u? En op welke school zit Jamilla?”, vraagt de wijkagente achter de balie.

“Hogevecht 757. Jamilla zit op de Rozemarn. Aan de andere kant van de weg”, zegt de vrouw snikkend.

“En waar wonen Tobia en Dunde?”

“Op nummer 656.”

Terwijl de drie wijkagenten zich om de vrouw bekommeren, raadpleegt de wijkagente een aantal systemen en vindt afbeeldingen van Jamilla, Tobia en Dunde, drie vrolijk kijkende zwarte meisjes van zeven. Zij fronst haar wenkbrauwen en denkt enigszins geschrokken: toch niet *weer* meisjes van zeven. Dan plaatst zij een code rood 17 in het politiesysteem: een vermist kind, met de gegevens en foto's van de drie meisjes. Een fractie van een seconde later vertrekken drie surveillance bots van het dak van het wijkbureau die meteen naar de flat Hogevecht vliegen en het hele gebied tussen Hogevecht en de

school Rozemarn aan de andere kant van de Karspeldreef nauwkeurig beginnen te scannen. Ook vertrekken er twee wijkagenten en twee bewaker bots in een politieauto naar de school. De wijkagente richt zich weer tot de vrouw.

“Er zijn surveillance bots van de politie op zoek naar de meisjes. En er zijn twee agenten onderweg. Maakt u zich maar geen zorgen, oké? Waarschijnlijk zitten ze gewoon ergens te spelen.”

De zwarte vrouw schudt huilend haar hoofd: “Nee, dat zou Jamilla nooit doen, die komt altijd meteen naar huis. En Tobia en Dundee ook.”

Ondertussen is een rechercheur van begin veertig, korte grijze haren, groene ogen, een rijzige gestalte, de receptie binnen gekomen en gaat achter de balie naast de wijkagente staan.

“Hé, Eveline,” begint de rechercheur, “ik zag een code rood 17 in het systeem verschijnen. Wat is er aan de hand?”

Eveline kijkt om naar de rechercheur en zegt: “Hoi, Giorgio.”

Giorgio is Giorgio Dellaporte, senior rechercheur in district Zuidoost, 43 jaar oud, een Italiaanse vader en een Nederlandse moeder, geboren en getogen in Middelburg, al zeventien jaar in dienst bij de Amsterdamse politie in de Bijlmer.

Eveline knikt met haar hoofd naar de vrouw voor de balie en zegt: “Haar dochtertje is niet van school thuisgekomen en haar twee vriendinnetjes ook niet.” Dan draait ze zich helemaal om naar Giorgio en fluistert: “Die drie zijn zeven jaar, Giorgio. Zeven vermiste meisjes in twee weken? Zwarte meisjes? En allemaal zeven jaar? Dit is geen toeval, Giorgio, dat gaat er bij mij niet in. Weet jij al iets meer over die andere vier?”

Giorgio schudt zijn hoofd en zegt zachtjes: “Helemaal niks, echt helemaal niks. Alsof ze in rook zijn opgegaan.”

“Dit is uit de hand aan het lopen, Giorgio, dit gaat politieke gevolgen hebben als we niet snel die meisjes vinden. Misschien moet je maar contact opnemen met het hoofdbureau, met onze Puzzelman? Wellicht dat die je kan helpen?”

Giorgio zegt: “Ja, daar zat ik al aan te denken. En nu zeker. Stuur even al de gegevens over die drie meisjes naar mij, wil je? Dan ga ik het hoofdbureau contacteren.”

Eveline knikt.

Giorgio kijkt nog even naar de nog steeds hevig huilende vrouw en de drie wijkagenten die zich om haar bekommeren en loopt dan de receptie uit.

In de Bijlmer is iets aan de Hand

Amsterdam, woensdag 19 januari 2039, 17.47 uur, de Sumatrakade aan het IJ. Een harde en ijzige wind raast vanaf het IJ over de straat. Voor de toegangsdeur van een wooncomplex staat een jonge man, naast hem op de grond twee tassen met boodschappen. Hij heeft zijn handschoenen uitgedaan en probeert zijn eKey uit zijn kaartjeshouder te pakken maar het lukt niet goed omdat zijn vingers als bevroren aanvoelen. Hij staat te vloeken.

“Godverdomme, zeg,” vloekt Aziz huiverend, “wat een tyfuskou.”

Na een paar seconden krijgt hij eindelijk het kaartje uit zijn kaartjeshouder en houdt het voor de scanner naast de deur. De deur gaat open. Hij pakt de twee tassen en gaat snel naar binnen. Terwijl hij op de lift staat te wachten, ziet hij een contactverzoek binnenkomen met status Extreem Urgent van commissaris Dennis van Santen van de afdeling Moordzaken, de superieur van Aziz. Aziz accepteert verbaasd het verzoek en ziet Dennis moeilijk kijken. Aziz kent die blik: gedonder in de tent.

“Hé, Dennis, wat kijk jij moeilijk, zeg”, zegt Aziz fronsend, “En jij mij contacteren met status Extreem Urgent op mijn vrije dag? Da's wel apart. Wat is er aan de hand?”

“Waar ben je, Aziz?”

“Ik kom net thuis. Ben even naar de kapper geweest en boodschappen wezen doen. Hoezo?”

“Kun je naar wijkbureau Flierbosdreef in de Bijlmer gaan? Nu meteen? Kathleen heb ik al gecontacteerd, die is al onderweg.”

Aziz kijkt Dennis niet-begrijpend aan: “Maar ik heb vandaag en morgen vrij. En Kathleen ook. Ons ZVZV-beleid, weet je wel.”

Dennis schudt zijn hoofd: “Dat is nu even niet van toepassing, Aziz. Ik heb dat voor deze kwestie buiten werking gesteld. Met goedkeuring van de hoofdcommissaris en de burgemeester.”

Aziz kijkt hem stomverbaasd aan: “Je meent het!”

Dennis knikt: “Flierbosdreef heeft nadrukkelijk om jouw hulp gevraagd. Er is in de Bijlmer iets aan de hand, Aziz, iets explosiefs. Er zijn vanmiddag weer drie zwarte meisjes verdwenen, weer meisjes van zeven. Dit kan enorme sociale en politieke consequenties krijgen, Aziz, besef dat goed, wanneer we deze zaak niet snel tot een goed einde brengen. Ik stuur alvast een auto naar je toe, oké?”

“Ja, da's goed. Nou, Tilde gaat hier behoorlijk van balen, hoor, ik zou zo bij haar gaan eten. Dit is al de vierde keer dat ik een afspraak met haar moet afzeggen vanwege mijn werk”, zegt Aziz.

“Biedt haar mijn verontschuldigen aan, wil je”, zeg Dennis, “O, Aziz? Sam wil persoonlijk op de hoogte gehouden worden van deze zaak. Dus praat hem vanavond of anders morgenochtend even bij, wil je.”

Aziz knikt: “Ja, dat zal ik doen. Ik spreek je nog” en verbreekt de verbinding. Ondertussen is de lift gearriveerd en hij stapt in de lift. Het ZVZV-beleid buiten werking gesteld, zeg, denkt hij, dat heb ik nog niet eerder meegeemaakt. De lift stopt, hij stapt uit de lift en gaat naar de deur van zijn appartement, opent de deur met zijn eKey en gaat naar binnen. Hij pakt snel de beide tassen uit en neemt dan contact op met Tilde. Ze reageert vrijwel onmiddellijk.

“Hoi, Aziz, wat is er?”, vraagt Tilde met een glimlach op haar gezicht.

“Slecht nieuws, meissie. Ik moet onmiddellijk naar de Bijlmer toe, politiewerk, dus onze afspraak kan niet doorgaan.

Het gezicht van Tilde verandert van glimlachend in boos kijkend: “*Alweer?* En je had het me zo beloofd, Aziz. Je hebt toch vrij vandaag en morgen? Wanneer kunnen we dan wel eens bij elkaar zijn?”

Aziz schudt zijn hoofd: “Ik moet wel gaan, Tilde, mijn vrije dagen zijn overruled door commissaris Van Santen. Met goedkeuring van de hoofdcommissaris en de burgemeester. Kun je nagaan!”

Tilde kijkt hem misnoegd aan: “Maar ik kan toch niet steeds mijn agenda aan jou blijven aanpassen, Aziz, en dan ook nog eens voor niks. En wat moet ik dan met al dat eten dat ik aan het klaarmaken ben? ... Kom je vanavond nog naar mij toe?”

“Ik heb geen idee. Misschien wel maar dan zal het vermoedelijk al erg laat zijn ... Ik stuur je nog wel een bericht, oké? Of ik neem contact met je op.”

Tilde knikt met een boze blik en verbreekt dan de verbinding.

Aziz zucht.

Aziz vond Tilde een leuke meid maar ze begreep maar niet dat zijn politiewerk soms voorrang moest krijgen ... nou, ja, eigenlijk altijd. Hij had het haar al verschillende keren proberen uit te leggen maar die gesprekken eindigden altijd in ruzie. Hij zucht opnieuw. Zijn voorgaande relaties, hoe kort of lang ook, waren allemaal stuk gelopen op zijn werk, op de onmogelijke en onvoorspelbare werktijden ervan. Ging deze relatie ook die kant op? In het begin van een relatie vonden vrouwen het maar wat interessant, een relatie met de Puzzelman. Totdat ze de praktijk meemaakten, dat hij juist vanwege zijn faam doorlopend werd gevraagd collega's te helpen met hun zaak en dat zij, die vriendinnen dus, even op het tweede plan kwamen te staan. Alsof ze wel de lusten van zijn faam wilden maar niet de lasten?

Eigenlijk was er maar één vrouw die wel om kon gaan met de lasten van zijn

puzzelbrein: Evangelina Di Angeli, zijn studievriendin indertijd aan de UvA. Maar Evangelina was dan ook een nogal uitzonderlijke vrouw, paste niet in het 'normale' plaatje van een vrouw. Hij miste haar, nog steeds, vooral de gesprekken met haar, maar die verdomde vrijdagmorgen in '32 had alles verpest. Ja, hij wist het, hij was er met de staart tussen de benen vandoor gegaan, schaamde zich daar nog steeds voor, maar wat moest hij dan? Elke keer weer wanneer hij probeerde voor zichzelf alles op een rijtje te zetten over Evangelina en hem liep zijn brein vast, beet het zich stuk op een puzzel die het maar niet opgelost kreeg. Wat hem op zich wel frappeerde, enorm frappeerde zelfs. Hij, de Puzzelman die zo'n beetje elke zaak op wist te lossen, zelfs de meest raadselachtige, kon deze puzzel niet oplossen? Hij zag iets over het hoofd, hij wist het, hij wist het maar al te goed, maar hij kon er maar niet zijn vinger achter krijgen wat hij dan over het hoofd zag. En in de loop der jaren bemerkte hij ook een bepaalde gelatenheid bezit nemen van hem wat Evangelina betrof, dat hij die puzzel toch niet opgelost zou krijgen, wat hij ook probeerde, en liet het daarom maar rusten. Het moest blijkbaar zo lopen, het moest blijkbaar zo zijn.

Aziz zucht weer en gaat terug naar beneden. Buiten staat een politieauto al op hem te wachten. Hij stapt in de auto en rijdt weg.

Amsterdam Zuidoost, woensdag 19 januari 2039, 18.21 uur, wijkbureau Flierbosdreef in de Bijlmer, de receptie. Een man en een vrouw, beide rechercheurs, staan te praten met de wijkagente achter de receptiebalie. De twee rechercheurs hangen nonchalant tegen de balie. Een jonge man met lange blonde haren komt binnen, gezien zijn blik herkent hij de vrouwelijke rechercheur, en stapt op de vrouwelijke rechercheur af. De twee herkennen de jonge man ook en gaan rechtop staan. De vrouwelijke rechercheur glimlacht en steekt haar hand uit naar de jonge man.

“Hoi, Aziz”, zegt de vrouw en schudt de hand van Aziz.

“Hoi, Kathleen,” zegt Aziz, “wat is er hier precies aan de hand?”

Kathleen is Kathleen Williams, medior rechercheur van de afdeling Moordzaken, een Antilliaanse van 32, geboren en getogen op Bonaire en na haar studie Criminologie aan de Universiteit van Leiden in Nederland gebleven en acht jaar geleden bij de Amsterdamse politie in dienst gekomen. Een aantrekkelijke vrouw, rank, iets kleiner dan Aziz, een mooie bruine huidskleur, haar lange kroesharen in twists en bij elkaar geknoopt in een staart. Sinds juli vorig jaar partner van Aziz.